

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρουσίαν εἰς τὴν κόψαν ἡμῶν ἀποστολῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀμυνοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φρ. 40. Ἐξάμηνος φρ. 22. Τετμήνος φρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κόσμου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικής δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τετμήνοι ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρυθραίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰανουαρίου 1924

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 7

Θ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1924 Θ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγαῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Σαίχης Ἐλ-Μεσίρ εἶχε ἀφήσει στὸ γιό του παραγγελίαν νὰ μὴ ξέσῃ ποτὲ ἐκεῖνη τὴν ὀπηρεσία κι' ὁ Λακδάρ εἶχε ὀρκιστῆ. Γιαυτὸ ἔπρεπε πάντα ἀγάπη γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἰδίως γιὰ τὸν ἀρχηγό τους, τὸ νεαρὸν ἔκείνο στρατηγὸ Βοναπάρτη, ποῦ, καμπωμένοι ἀπ' τὴ δόξα του κι' οἱ Μουσουλμάνοι ἀκόμη κι' οἱ Φελλάχοι τῆς Αἰγύπτου, εἰσέτευαν ἐπὶ ἦταν ἀπιστολόμενος τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν ἀγάπη ἦρθε κι' ὁ ὀθουσιασμός. Κι' ἔταν σχηματίσθηκε τὸ σῶμα τῶν Μαυροῦκων, ὁ Λακδάρ ζήτησε καὶ κατόρθωσε νὰ καταταχθῆ. Ἀπὸ τότε εἶχε διασχίσει τὴν Εὐρώπην, ἀκολουθώντας τὸν ἀρχηγό του, ποῦ εἶχε γίνῃ πᾶς Αὐτοκράτωρ. Μὰ ποτὲ μπόρεσε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαθὸ λοχία τοῦ σώματος τῶν ὀρομάδων.

— Καὶ φαντάσου, εἶπε ὁ Ἐρρίκος, ἐπὶ τὸν ἀκολουθοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸν πατέρα μου, γιὰτὶ αὐτὸς πάντα ἦταν ἡ στή Φρουρά, ἡ στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Κι' ὅμως δὲν τὸν βρήκα, ἀπάντησε ὁ Λακδάρ.

Καί, μὲ τὴ μοιρολατρεία τῆς φυλῆς του, πρόσθεσε:

— Ἦταν γραπτὸ νὰ μὴ τὸν βρῶ, μὰ ὅμοια ἦταν γραπτὸ νὰ βρῶ τὸ γιό του. Ὁ Ἀλλάχ εἶναι δικαίος!

— Καὶ ὅμως, εἶπε ὁ Ἐρρί-

κος μὲ τὴν παντοῦνιή διάθεσή του, ὕστερ' ἀπὸ τὸ Βατερλώ μᾶς ἀφῆσε. Δὲν τὰ κατάφερες καλά!

— Ἐγώ, μετὰ τὸν Ἀλλάχ, ἔναν Κόριο ἀγαποῦσα. Μιά κι' αὐτὸς ἔφυγε, ξαναγύρισα κι' ἐγὼ στὸν Ἀλλάχ.

— Λογικὴ ἢ σκέψη σου, εἶπε ὁ ὑποπλοίαρχος Δασινύ, μὰ λησμονεῖς κάτι ἄλλο: Ἐμεῖς εἶμαστε πολιτισμένοι, καὶ

τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς θεωροῦμε ἰερούς, ἐνῶ ὁ Νταῆς σου ἀποκεφαλίζει ἀνθρώπους ἀόπλους καὶ ἀνυπερασπίστους.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλγερινὸς κουνώντας τὸ κεφάλι.

Σώπασε μὲ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὴ φοβάσαι, πλοίαρχέ μου... Τώρα ποῦ ξέρω... εἰστε γιὰ μένα ἱεροί. Ὁ Ἀλλάχ ἔς μου τὸ συγχωρήσῃ, μὰ θὰ σᾶς ὑπερασπίσω καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι μου ἀκόμη.

Τέντωσε μιά στιγμὴ τ' αὐτὸ καὶ εἶπε:

— Μιλιά!.. ὁ Μοκράν ἐρχεται νὰ κάμῃ τὴ βάρδια του.

Ἐσφιξε ἀκόμη μιά φορά τὸ χέρι τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ βγήκε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτῆ, ἡ τύχη τῶν αἰχμαλώτων γόρσις πολὺ εὐνοϊκῆ.

Ὁ Λακδάρ ὡς τώρα μιλοῦσε στὸ Μοκράν ὅπως σὲ κατώτερα. Τώρα τοῦ μιλοῦσε φιλικώτερα, τὸν καλόπιανε καὶ μάλιστα τοῦ ὑπέβαλλε ἕνα πάθος του, τὸ χάσις, ποῦ οἱ Τοῦρκοι τὸ μασσοῦν καὶ τὸ καπνίζουν μὲ ἡδονή, ὅπως οἱ Κινέζοι τὸ ἀριόνι.

Κάθε μέρα ὁ Λακδάρ προμήθευε χάσις στὸ Μοκράν καὶ κείνος, ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ φρικτὸ ναρκωτικὸ, ἔκανε νὰ φανῇ ἡμέρες δόκλιηρες. Κι' ἔτσι ὁ Λακδάρ μπορούσε νὰ λήθῃ στοὺς φίλους μας τὰ πολεμικὰ νέα.

Ἀποροῦσαν οἱ αἰχμαλῶτοι γιὰτὶ ἀκόμη, ὅπως ἔμαθαν ἀπ' τὸ Λακδάρ, ὁ στόλος δὲν εἶχε φανῇ, μ' ὅλο ποῦ ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς αἰχμαλωσίας τοὺς εἶχαν περάσει τρεῖς ἑβδομάδες καὶ πλέον.

Δίχως ἄλλο ὁ στόλος τοῦ Ἀυπερρέ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τρικιμῆς καὶ ἀνέμους.

Ἐφάνηκε μ' ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν ὁ Χουσεῖν, ὁ Νταῆς τῆς Ἀλγερίας... (Σελ. 41, στ. α')

Ήταν ο μεγαλύτερος στόλος που είχε στείλει η Γαλλία, απ' την εποχή της έκστρατειάς της Αιγύπτου. Τον αποτελούσαν τριακόσια σαράντα έφτα πολεμικά κι' εκατόν πενήντα μικρά μεταγωγικά για την αποβίβαση των στρατευμάτων. Τα στρατεύματα αυτά θάφταναν τις τριάντα χιλιάδες μαζί με τις διοικητικές και υγειονομικές υπηρεσίες.

Ο συνταγματάρχης Καρδινιάν, όταν είδε στο Τουλόν, όπου είχε συνοδεύσει το γιό του, τις προετοιμασίες, φθόβρισε: — Ήσαν για όπλοδευμα την έκστρατεία του 1798, μα τους λείπει κάτι: ένας στρατηγός Βοναπάρτης!

Όταν έμαθε ότι είχε αναλάβει την αρχιστρατηγία ο κόμης Μπουρμόν, θυμήθηκε άμέσως ότι η υποχώρησή του στο Βατερλώ είχε επισπεύσει την πτώση του Ναπολέοντος.

— Τόν έβαλαν για να εξιλεωθώ, φθόβρισε.

Μ' ελ' αυτά, η θεία των πολεμικών εκείνων που ξεκινούσαν μ' ανοιγμένα πανιά, στο τέλος τόν ένθουσίασε. Κι' όταν και το τελευταίο πανί χάθηκε στον έρριζοντα, μπήκε κατασυγκινημένος στο λεωφορείο και ξεκίνησε για το Παρίσι.

Όσο για το στόλο, αναγκάστηκε να προσορμισθώ στο Λαπαμά για ν' αποφυγή ενάντιους ανέμους.

Κι' έτσι στις 11 Ιουνίου δεν είχε άκρη ένωθώ με το στόλο του αποκλεισμού.

Τέλος, τη χαραυγή της 13 Ιουνίου, το πρώτο γαλλικό πολεμικό φάνηκε στο βάθος του πελάγους.

Ο Λακδάρ τού έφερε την είδηση. Ήταν σκυθρωπός και άμυλητος.

Ο Έρρικος μάντευσε τις σκέψεις του και χτυπώντας τον στον ώμο, τού είπε:

— Έ, φίλε, φοβάσαι για τα κεφάλια μας;

Ο Λακδάρ κούνησε θλιβερά το κεφάλι:

— Ο Θεός είναι μεγάλος!.. Αυτός όριζει!..

— Έχεις δικιο! τούπε ο Δεγεσού.

Και γορρίζοντας στους συντρόφους:

— Παιδιά, ως έτοιμαστούμε. Μου φαίνεται ότι η ώρα είναι κοντά.

— Εγώ δεν άπελπίζομαι! φώναζε ο Έρρικος. Έγώ πιστεύω στα θαύματα!.. Άλλωστε ο Λακδάρ είναι μαζί μας.

— Ο Θεός μόνο ξέρει! φθόβρισε ο παλιός Μαμελούκος.

Και τραβήχτηκε συλλογισμένος.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο βρόντος της πρώτης κανονιάς. Με τι αγωνία και τι ριγος την άκουσαν!

Όλη τη νύχτα δεν έκλεισαν μάτι.

Η αύγή τούς βρήκε στο πόδι.

— Σήμερα οι λογαριασμοί θα κανονιστούν όριστικά! είπε ο Έρρικος.

Ξαφνικά, ας νάθελε ν' άπαντήσει στον Καρδινιάν, μιá κανονιά άκούστηκε, ύστερα δεύτερη, ύστερα μιá άτέλειωτη όμοβροντία που τη συνόδευε ο ήχος που άφηνε το τουφεκίδι, ας νά πετούσαν μεγάλα σμήνη από έντομα που βομβούσαν.

Ο γαλλικός στρατός, ύποστηριζόμενος από τα κανόνια του στόλου, αποβιβαζόταν στη χερσόνησο Σιδι-Φερόν και έτοιμαζόταν να δώση τη μάχη του Σταουλί.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
Ημέρες άγώνιας.**

Τό λεωφορείο έχει ξεκινήσει από το Τουλόν και μέσα στο βάθος του, ο συνταγματάρχης Καρδινιάν κάθεται κατευχαριστημένος.

Τό όραιο παράστημα των Γάλλων στρατιωτών που τούς είδε να επιβιβάζονται κι' η προσεχτική όργάνωση όλης αυτής της έκστρατειάς τόν ένθουσίασε.

Άλλωστε είναι και μιá άλλη σκέψη που τόν κάνει περήφανο: « Είναι κι' ο γιός του μαζί τους! »

Ο άνθρωπος αυτός, που είχε γνωρίσει τη φωτιά είκοσι μαχών, στην ιδέα ότι ο γιός του ξεκινούσε για έκστρατεία, έννοιωθ' έναν ένθουσιασμό που μόνο όσοι έχουν ψυχή στρατιώτου μέσα τους μπορούν να έννοήσουν.

Κι' όμως η ιδέα ότι ο Έρρικος μπορούσε και να χαθώ σ' αυτή την έκστρατεία, όπου είχαν να κάμουν μ' έγθρο βάρβαρο κι' άπολίτιστο, τού φερνε κάπου-κάπου μιάν ανατριχίλα. Μά γρήγορα τó πατρικό αίσθημα άποκομιόταν μπροστά στον πατριωτισμό.

Άλλωστε έκανε και μιάν άλλη σκέψη. — Άν πέση, συλλογιζόταν, θά πέση όπως και γώ: Θά σηκωθώ πάλι και θά συνεχίσει τόν πόλεμο. Μήπως και γώ μιá και δυό φορές έπεσα στη μάχη και μ' νόμιζαν για σκοτωμένο;

Μά ξεμεινάει κάτι άλλο, που τόν κείραζε:

— Έπι τέλος, φθόβρισε, καλός κι' ο αρχιστρατηγός Μπουρμόν, αφού κι' αυτός έχει βγώ απ' τó μεγάλο σχολείο Έκείνου! Άλλ' αυτή η αναθεματισμένη ή άσπρη σημαία!... Δες και πηγαίνει όχι για πόλεμο, αλλά για διαπραγματεύσεις άνακωχής...

Πολλοί τότε στη Γαλλία έκαναν τις ίδιες σκέψεις με τόν Καρδινιάν. Άάτρευαν τόν Ναπολέοντα. Κι' η έξορία του, ή ζωή που πέρασε στο θλιβερό νησί της Άγίας Έλένης και τέλος ο θάνατός του στην έξορία, είχε μεταβάλλει τ' όνομά του σε θρύλλο.

Τού τó συγγυροδύσαν τώρα όλα: Τό δεσποτισμό του, τó σφάλματά του, την άκράτητη φιλοδοξία του και τó αίμα που είχε χύσει σ' όλες τις άκρες της Εύρώπης.

Κι' ένθ' τ' άλογα του λεωφορείου έτρεχαν γοργά στο δρόμο ή, φαντασία

του συνταγματάρχη ταξίδευε στα περασμένα, με τις άτέλειωτες περιπέτειες και την πολλή δόξα. (Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΚΙ

Μαζί με πολλά άλλα μολυβένια στρατιωτάκια, κοιμώμουν πολλν καιρό μέσα σ' ένα ξύλινο κουτί, τυλιγμένος με του γαρύφαρα.

Μιá μέρα, κάποιος άνοιξε τó κουτί μας, μ' έβγαλε, με ξετύλιξε. Κι' είδ' μπροστά μου ένα παιδάκι που με κοιτάζε γελαστό κι' εφώναζε:

— Ά, τί όρατός σημαιοφόρος!

Μ' έστησε τότε σ' ένα τραπέζι με τάλι στρατιωτάκια του κουτιού. Μας χώρω όμως σε δυό. Άπό τόνα μέρος έβλεπα στρατιωτάκια που φορούσαν κάσκια.

Άπό τάλλο έβλεπα στρατιωτάκια που φορούσαν κούκους. Και μπροστά μου έμένα που κρατούσα τη σημαία. Άπό πίσω άράδιασε τά κανόνια. Κι' άχισε να δίνει προτάγματα:

— Έμπρός!.. έφοδος!.. πύρ!.. τó χάδην!.. κρηνηδόν!.. πύρ!..

Άλλά κανένας μας δεν κουνιόταν. Ούτε έτρεχε, ούτε ξεπλωνόταν, ούτε πυροβολούσε. Στεκόμαστε στη θέση μας να περιμέναμε κι' εγώ δεν ξέρω.

Τό παιδάκι έχασε την ύπομονή:

— Θά κουνιθώτε, δειλοί! μ' έφώναζε. Και με τó γρόθο του άρχισε να χτυπά τó τραπέζι από κάτω.

Άλλά τó τραπέζι ήταν βαρύ κι' αν τó χτυπούσε τó παιδάκι, δεν τού ταξόταν. Έτσι και μες δεν προορούσαμε βήμα, δεν κάναμε τίποτα. Λις και μετά βίας αλλάξαμε θέση.

Ένας από μ' έ, άντι να τρέξει μπροστά έπεσε χάμω με τó πλευρό.

— Ούφ! έκαμε τó παιδάκι. Άπο πίσία είναι!..

Και δεν ήξερε τί να κάνει, όταν μπή στην κάμαρα ένας μεγάλος κύριος.

— Μπαμπά! μπαμπά! τού φώναζε τó παιδάκι. Αυτός δε θέλουν να π' μήσουν!

— Τί μου λές! άποκρίθηκε ο κύριος. Τότε να τουφεκιστούν έλοι!

— Μά ποιος να τούς τουφεκίση, δεν κουνιέται κανείς; είπε τó παιδάκι.

— Χμ! αυτό είναι τó ζήτημα! άποκρίθηκε ο κύριος χαμογελώντας.

Και φαίνεται πως έμεινε άλυτο γ' ας λίγο τó παιδάκι μ' έ μάζεψε, πέταξε στο κουτί μας και μ' έ σκέπτε.

Έγώ όμως δεν μπόρεσα να κλάσω για ποιο λόγο ήθελε και να νά πολεμήσουμε και να σκοτωθώ.

Τί είχαμε να μοιράσουμε; Άπό τó κουτί δεν ήμαστε έλοι; Ο ίδιος χνιτής κι' απ' τó ίδιο μέταλλο, δέν έφτυκα; Και τó κουτί δεν μ' έρούσε όλους;

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 48)

Ο άνθρωπος άποκρίθηκε:

— Δεν μπορώ να σου τó πώ, αν δεν τó βλέπεις μόνος σου.

Και βιαστικός έφυγε, για να πάη να ζεστάνη τó παιδί του και τη γυναίκα του.

« Άλλ' ο βοσκός σκέφθηκε, ότι δεν έπρεπε να χάση τόν άνθρωπο έκεινον από τά μάτια του, πριν καταλάβη τι έσήμαιναν ελ' αυτά. Έσηκώθηκε λοιπόν και τόν άκολουθήσε.

Και ο βοσκός είδε πως ο άνθρωπος δεν είχε καν ούτε μιá καλύψη για να κοιμηθώ: ή γυναίκα του και τó παιδί του ήταν ξεπλωμένα στο βάθος μιás σπηλιάς ενός βουνού, που οι τοίχοι της ήταν κρύοι και γυμνοί.

« Σκέφθηκε ότι τó άβου μικρό πλάσμα κινδύνευε να πεθάνη από τó κρύο και, μολοντί ήταν σκληρός, συγκινήθηκε απ' αυτήν την άθλιότητα. Έβγαλε τó σάκκο του από τόν ώμο και πρόσφερε στον άνθρωπο μιá προβειά λευκή και μαλακή, λέγοντάς του να βάλη τó μωρό να κοιμηθώ επάνω.

Την ίδια στιγμή που έδειχνε τóση καλοσύνη κι' έλεημοσύνη, τά μάτια του άνοιξαν: και είδε ότι δεν μπορούσε να δώ πρώτύτερα και άκουσε ότι δεν είχε άκούσει ως τώρα.

Είθε γύρω του ένα κύκλο άγγέλων με άσημένα φτερά. Καθένας τους κρατούσε στο χέρι ένα έγχροδο όργανο και έλοι, με ήφωνή καθαρή και δυνατή, τραγουδούσαν ότι τη νύχτα αυτή ο Μεσσίας είχε γεννηθώ που θά έσωζε τούς ανθρώπους από τ' άμαρτηματά τους.

Και κατάλαβε τότε πως τó κάθε τι είχε τóση χαρά μέσα του, που, τη νύχτα αυτή, δεν ήθελε κανένα να προξενήση τó ελάχιστο κακό.

Και οι Άγγελοι δεν ήταν μονάχα μες στη σπηλιά. Παντού βρισκότανε, άλλοι καθήμενοι στο βουνό και άλλοι πετώντας στους ούρανοús. Σμήνη δόκλιηρα έρχόντανε από τó μακρινό δρόμο κι' έλοι τούς σταματούσαν για να ίδουν τó Παιδί.

Και παντού ή χαρά, ή εδθυμία, παντού τραγούδια και παιγνίδια. Κι' ο βοσκός τά είδε ελ' αυτά στη σκοτεινή νύχτα όπου πριν δεν μπορούσε τίποτα να διακρίνη. Αισθάνθηκε τέτοιαν εδτυχία γιατί είχαν άνοιξη τά μάτια του, ώστε έπεσε γονατιστός και εδχαρίστηκε τó Θεός.

Όταν ή γιαγιά έφθασε στο σημείο αυτό τού παραμυθιού της, άναστέναξε και είπε:

— Ο, τι όμως ο βοσκός αυτός έβλεπε και μες μπορούμε να τó δούμε. Οι Άγγελοι πετούν στον ούρανό κάθε

Χριστουγεννιάτικη νύχτα και από μ' έξαρτάται να τούς διακρίνουμε.

Άκούμπησε τó χέρι της στο κεφάλι μου και είπε:

— Αυτό θέλω να τó θυμάσαι, γιατί είναι τόσο άληθινό, όπως με βλέπεις και σε βλέπω. Τά φώτα και οι λαμπάδες δεν μ' έ χρειάζονται. Δεν είναι απαραίτητος ο ήλιος, ή σελήνη, αλλά μόνο μάτια που ξέρουν να μένουν άνοιχτά, θαυμάζοντας τó μεγαλείο τού Δημιουργού.

[Selma Lagerlöf] ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΠΡΑΓΓΙΚΑΣ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Καμπάνες χτυπούν μέσ' στη γλαυκή μοναξιά. Ο ούρανος είναι κατάφωτος από τόν πραινό χειμωνιάτικο ήλιο, τά βουνά χιονισμένα, τά λαγκάδια όβρα από την άδιάκοπη βροχή της νύχτας.

Κ' οι καμπάνες ήχουν, σαν ένα γνώριμο εδθυμο γέλιο, με μιá παιδιάτικη φαιδρότητα μέσ' στη γλαυκή μοναξιά. Ο άντιλαλος που άφήνουν μέσ' στις χαράδες και τις πλαγιές είναι σαν τόν κρότο τού καθάριου κρουστάλλου κι' άπλώνεται σαν τόν άνασασιμό τού χειμάρρου πάνω στις άσπρες, άκηλιδωτες έκτάσεις που χύνει πλήθια τά ρόδα της ή αύγής.

Ας είναι μακαρισμένη ή άγαθή εδδοκία, που εδλόγησε τη νύχτα τούτη τη γή κι' έχυσε τó ήλαρό της φως πάνω στους καταφρονεμένους και τούς ταπεινούς, πάνω στους δικαίους και τούς άδικους!

Οι καμπάνες που χτυπούν μέσ' στη γλαυκή μοναξιά δεν είναι από χαλκό, από σκληρό κι' άλύγιστο μέταλλο. Δεν άφήνουν μιάν έπίσημη κι' έπιβλητική ήχώ βγαλμένη από την καρδιά τών σκοτεινών Δεκεμβριών. Ούτε σαλπίζουν σαν σάλπιγγες εφόδου γύρω από τά τείχη της Έριχώς. Δεν είναι φκιασμένες από άσημι ή από χρυσάφι σιλιπνό, είναι πολύ άπλες για να μπορέσουν ν' άντιμετρήσουν με τις μικρές τους δυνάμεις τη φαιδρότητα μιός εδτυχημένης γιορτής. Η φωνή τους δε μπορεί ν' άπλωθώ πέρ' από την άδατην έρημιά στις πολυθρόνες και άνήσυχες πολιτείες.

Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς ήχουν σαν στόματα παιδιών, που ξεστούν σ' έν' άφρόντιστο γέλιο είναι σαν μικροί, μαγεμένοι αόλοί που μιλούν έκστατικά για μυστικές εδτυχίες μοιάζουν με ράμφη κορυδαλών, που ύψώνουν την εδχαριστήρια δέησή τους προς τó διάφανο φως της αύγής, δεν είναι πιό χοντρές από τούς κάλυκες τών άνοιξιάτικων ρόδων, που μεθούν από άνέκφραστη εδτυχία, καθώς τούς γκίζουν άπαλά τά γαλάζια φτερά τών ζεφύρων. Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς διηγούνται με μιá φωνή χαίδευ-

τική σαν τó καλάρισμα της πηγής μέσ' στην κουφέλα τού βράχου, δια τά μεγάλα και τά θαυμάσια τού Θεού: μιλούν για τó άσπιλο χιόνι τών ψηλών βουνών, για τις μελωδικές φωνές τού δάσους, για τά γαλήνια, κοιμισμένα λαγκάδια, για τά χρυσόδετα ρόδα της αύγής, για την στοχαστική ήρεμία τών χωραφιών, που μεγαλώνει πληθωρικά τó νέο γρασίδι. Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς μιλούν σαν μαγεμένοι αόλοί και για κάτι άλλο άκόμα: για την φαιδρότητα τών παιδιάτικων χρόνων και για την καλοσύνη τών άπλοκών καρδιών.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

III

Σαν κάποιες ρόδες να κυλούν άκούγονται στο δρόμο Ένα άλογο άσθενικό που στη δουλειά πηγαίνει βραχνό τó κλάμμα ένού παιδιού (σε ποιόν της φτώχειας νόμο ή Μοίρα τον να τάρριξε και τó ψαμί δε βγαίνει.)

Βουβές, σβυσμένες οι φωνές μιανής καμpanας φτάνουν, που προσκαλούν τούς πιστούς να πάνε στ' όρθρονό. Κάποιου τούς πόνου μυστικού τούς φθόγγους λές πως βγαίνουν και τούς ύπνουν άπαλά ψηλά στον ούρανό.

IV

Πάνω στη στέγη ο κόκκορας με περηφάνια κρέζει δυό όρνθια και παράμερα για τó φαί ισμπιούντα. Ο κήπος μ' έ κακίτερος πεθαίνει από μαράζι. Κάποιος τρανταχούλας μικτής τά λούλουδα ραδιούνται.

Μέσα στο σπίτι, μιá βαρεία πλήξη λές μ' έ κλακώνει... Μά θά τη διώξει γοήγορα κι' αυτήν τó Καλοκαίρι, γεμάτο χάρες κι' όμορφιές στην πλάση, που σιμάνει και τη χαμένη μας χαρά και πάλι θά μ' έ φέρει!..

ΠΑΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Θ Ρ Υ Ψ Α Λ Δ

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να διακρίνη κανείς τó παλιό από τó παλιό. Η γλώσσα μας πολύ μ' έ εδκολώνει: Άλλο είναι τó παλιό σπίτι κι' άλλο τó παλιό σπιτο. Άλλος ο παλιός άνθρωπος κι' άλλος ο παλιόάνθρωπος.

Με την άρχαιότητα μ' έ συνδέει ο θαυμασμός με την Παλαιότητα ο πόνος. Την Άρχαιότητα την διαισθανόμαστε μέσα στα Μουσεία, κοντά στα Μνημεία άπάνω στα Βιβλία. Την Παλαιότητα την αισθανόμαστε μέσα στην ψυχή μας, — ψυχή που μ' έ έδωσε ή μητέρα μας κι' ή γιαγιά μας.

Όποιος έπαινει τόν έαυτό του, άπαλλάσει απ' αυτόν τόν κόπο τούς άλλους.

Α. Γ. Κ.

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΚΑΘΑΝΤΑ

Αριθ. Έγκρ. 19.

Άρχιμηδιά κι' αρχιερασιά
Κι' αρχή του Γενναρίου
Αδριο ημερώνεται
Τ' Αγίου Βασιλείου.

Καλήν αρχή κάνω κι' έχω
Τραγουδι να συνθέσω
Και την Κυρά-Διάπλαση
Με στίχους να παιδέσω,

Που τόσους χρόνους βίχες
Κι' θανά ζήση κι' άλλους,
Νά διασκεδάξω τους μικρούς,
Νά τέρη και μεγάλους.

Λοιπόν να ζήση, νάλωθθ',
Νά πάη σ' όλα τα μέρη,
Κι' τ' ελκοσιότερα
Κάθ' ετυχία να φέρη.

Και στην Κυρά-Διάπλαση
Και σ' όλα τα παιδιά της
Που είναι η χαρά της.
—Και τού χρόνου!

Φιλελεύθερος Αθλητής

Η ΤΥΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

Αριθ. Έγκρ. 45

Ναι, παιδάκι μου, όταν κανείς
πεθαίνει κι' ένα άστρο πέφτει και
σβήνει.

Μεσάνυχτα. Ο παππούς είναι
βυρεία άρρωστος. Στο σπίτι παντού
ήσυχια, ο θάνατος έχει αλλόθεν
τις κατάμαυρες φτερούγες του. Η
μητέρα μου κι' οι αδελφές μου γο-
νυσιμένες μπροστά στο εικονο-
στάσι προσεύχονται. Ο καλός
μας παππούς στο κρεβάτι κοιμά-
ται ήσυχα, ενώ στα χείλη του ζω-
γραφίζεται ένα θλιβερό χαμόγελο.

Για μία στιγμή αναταράσσεται
και άργά-άργά ανοίγει τα θολά
του μάτια. Το τρεμουλιασκό χέρι
του απλώνεται πάνω απ' τα κεφάλια
μας μές δίνει την τελευταία
του ελογία. Τώρα γράφω απ' το κρε-
βάτι δέν ακούονται, παρά και
βαβίλα κλάμματα. Η άτιμοσφαιρα
του δωματίου, βαρεία απ' τους
αϊθέρους και απ' τ' άλλα φέριμα,
με αναγκάζει να βγω στο μπαλκόνι,
για νάναπνεύσω το βρα-
δυινό αέρακι.

Η νύχτα μαύρη, όλη η πόλη
κοιμάται. Τ' άστέρια σαν χλωμά
άγιοκέρια είναι σκορπισμένα στον
μαύρο ούρανο.

Ένα άστρο όμως, λαμπρότερο
απ' όλα, φαντάζει μια στιγμή στο
σκοτεινό στερέωμα· σαν τό άστρο
των Μάγων. Άδεια άφρατα τό
νού μου να φτερουγίσω στο άπειρο
Για μία στιγμή, η φαντασία μέ-
φρες στα όλοχρυσά καλάνα της
και η ψυχή μου πετάζει εκεί ψηλά,
όταν βλέπω τό φανταστικό εκείνο
άστρο να πέφτει, αφήνοντας πίσω
του μια φιδωτή όχρόχρωση γραμ-
μούλα, και να σβήνη στο άπειρο.

Τότε στο νού μου ήρθαν τά λό-
για εκείνα του παππού, που απ'

εδώ και τόσα χρόνια όταν ήμουν
μικρός μου ειπε.

Την ίδια στιγμή με τό σβήσιμο
του άστρου, πέρα απ' τα μαβιά
του κήπου μας δένδρα, άκουσθήκη
δ' ίδιος καλώς του γκιώνη σκοπός.
Σγά-σγά τό γόνάτα μου έκλιναν
και μαζί με τη λυπητερή του
γκιώνη φωνή ένωση και τη δική
μου προσευχή για την ψυχή του
άγαπημένου μου παππού.

Ζηθι. Έλλάς

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 52

Κοιμάχτε με Είμαι γίγαντας
σέ πόρνο άψηλόν
Και τά γερά τά δόντια μου,
άπό γρανίτη, τρώη
άραποσίτι, σκαλίη,
σιτάρι και τά λούνη
τό στόμα μου, διές, κάνοντας τα
[σκόνη.

Μεσ' στους σπαρμένους τους άγρούς
που απλώνονται μπροστά μου
και που είναι ή όρα τώρα πιά
δ' θεοιμόνος να γένη,
τά κρώγιο με τά μάτια μου,
τά χείρουμαι δικιά μου,
και τίποτα τό ξένο δέ μου μένει.

Κι' άκούω τά χτυπήματα,

μακριά που άλωνίζον,
και μυροδάτα, δλόδροσα
τά θεοτεμένα άγέρια
άπάνω στ' άπλωμένα μου
φανεκαστικά μου χέρια
πίο δυνατά μουγκρίζουν.

Κάθουμαι εδώ παντοπιά,
χωρίς να τό κουνήσω
τά πόδια μου έχοντας στο βράχο
—καρφωμένα άπάνω

Και σα γωνάτος τους έχθρους
με τόλμη θ' άντικρύσω
Κι' απ' όπου νάθουνη θα τους
[χτυπήσω.

Κι' ένόσω έχω άγωνίζουμαι
κι' απ' τη δουλιά πεθαίνω,
δ' Μυλωνάς ο αφέντης μου
με θρέφει με τά χέρια,
γιατί γνωρίζει πως μ' έμε
γοιάθει ετυχία πέρα:

Τόν κάνω αφέντη νοικοκυεμμένο.

Τις Κυριακάδες κάθουμαι,
για λίγο ξεποστάνω
Κι' άκούω τους ήχους τους γλυ-
[χούς

που η έκκλησιά άναδίνει.
Σταυρώνω πιά στα στήθια μου
τά χέρια μου και μένω
άκίνητος στην άπειρη γαλήνη.

Σανθή Έλληνοπούλα

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Αριθ. Έγκρ. 53.

Έφτασε δ' ποθητός χειμώνας...
Τί χαρά! και μαζί μ' αυτόν και
τόσα εύχάρια για μέ: τό σχο-
λειό, που τόσο τό πεθυμήσαμε
απ' τις διακοπές, — τις τόσες έορτές,
τά Χριστούγεννα, την πρώτοχρο-

νά με τά δώρα της και τό όμορ-
φότερο απ' όλα, τό κάσταρο
σεντόνι μέσα στο όποιο θα τωλήη
δλόκληρη τη φύση! τά χιόνια...
Άχ! πός μαρέσουν... Και δέν
μπορεί άλληθια να ήπάρεση άραιό-
τερη είδίνα από ένα χιονισμένο
τοπίο. Χιονισμένα σπιτάκια, δέν-
δρα, δρόμοι, όλα τέλος κάτασπρα.

Και πόσο μεγαλοπρεπή είναι
τά βουνά της Κρήτης μας χιονι-
σμένα! Πόσο άγριεμένη σπή ή
θάλασσα στ' άερογάλλι... Κάποτε
νοσταλγούμε τη ζωογόνο θεομό-
τητα του ήλιου' άλλα πού να
φανή; τόν αφήνουν δά τά μεγάλα
και μουβένια σύννεφα;

Κι' όμως άρατός είναι δ' χειμώ-
νας. Ένα παιδ' έχει! Ότι με
τις μεγάλες τρικυμίες που σηκά-
νουν κακτικά οι άγριοι άνεμοι που
φέρνει, λαβαίνουμε την άγαπημένη
μας Διάπλαση άργά, πολύ άργά,
στο νησί μας... Κι' αυτό λυπεί
τόσο τά Διαπλάσούλα της Κρή-
της!..

Χρυσομαλλούσα των Σπρακιών

ΨΑΡΑΔΙΚΗ ΖΩΗ

Αριθ. Έγκρ. 43.

Γερά κορμί τών ψαράδων,
σφιχτοδεμένα, τυλιγμένα σέ φτω-
χικά κουρέλια, δουλεύουν, δου-
λεύουν, κι' όλο δουλεύουν...

Πόσο ταπεινωμένα και καρτε-
ρικά άντικρύζουν τη ζωή!

Γελούν τόσο παρξένια! λές και
ξεχειλίζει ή ζωή κι' ή εύχαριστήση
άπό μέσα τους!

Κι' ή θάλασσα, ή γόνισσα, ή θά-
λασσα, χολιδευτικά σ' ένα πελώριο
φόντο τ' άγκυλιάζει όλο, μα όλο,
μαζί με τόν κόσμο που άποζη άπ'
τό δίχτυ, τ' άγκιστρι και τό δό-
λωμα!..

Ω ψαράδικη γλυκειά ζωή!..

Χουσακάρ

Ο ΤΣΑΡΔΑΤΑΝΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 41.

Ένας τσαρδατάνος έλεγε μια
μέρα στην Άγορά πως μπορούσε
να προσβέση τα μέλλοντα. Είχε
πολύν κόσμο τεργιγώρο του κι' άρκε-
τούς εύκολόπιστους ανθρώπους
τους έβεγλειούσε.

Άξαφνα, φτάνει κάποιος τρέ-
χοντας και τού λέει:

—Λές ότι μπορείς να μου πής
εκέينو πού θα μου συμβή τού
χρόνου' άλλα έχω δέν σε πιστεύω,
άφοδ δέν βέρεεις αυτό πού σου
συμβαίνει τώρα, αυτή τη στιγμή!

—Και τι μου συμβαίνει αυτή
τη στιγμή;

—Νά, τό σπίτι σου καίγεται
και τρέξε, άν θές, να σώσης με-
ρικά πράγματα.

Ο τσαρδατάνος τάφους όλα και
τόβαλε στα πόδια. Άλλά φτά-
νοντας στο σπίτι του, δέν είδε
ούτε φωνιά, ούτε καπνό.

Κατάλαβε τότε πως τόν είχαν
γελάσει κι' από την ήμερα εκείνη
δέν τόλμησε πιά να φανή στην
Άγορά.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαρίνα άφοδ έφαγε τους
λουκουμάδες της, γλείφει και τό
πίατο.

—Δέ ντρέτεις; της φωνάζει
ή μαμά της. Πούος σ' έμαθε να
γλείφεις τά πιάτα!

—Η Ψυφια, μαμά!

Ο μικρός Νίνος χτυπάει τό
γούδαρό του.

—Τι τόν χτυπάς έτσι; τόν ρωτά
κάποιος.

Κι' έκείνος:

—Σέ παρακαλώ να μην έπιμ-
βαίνης στα οικογενειακά μου!

Ο Μυστηριώδης Ίππεδς γρά-
φει σ' ένα φίλο του και προσθέτει:

—Τόν φάκελλο τόν λέρώος δ'
διανομήσας σος. Μη φροντισθής
πως θα καταδεχόμουν ποτέ έχω
να σου στείλω γράμμα σε λερω-
μένο φάκελλο!

—Τι θα κάνης. Τύχη, άμα
σου πείση τό Λαχέιο;

—Τι θα κάνω; Θα σκούσω τά
τό πέρω.

Τάχησι: Πός βρίζουν ταυτέ
μου!.. άκούεις;

Τοτός: Ψεύτη! έχω δέν άκούω
τίποτα.

Αλληλογραφία της "Διαπλάσης"

Αθήνα, 38 δόξ Εδριπίδου
την 8 Ιανουαρίου 1924

ΑΥΟ Πρωτόχρονης σάς γράφω
κ. Φαίδων πως έχωμε φέτος. Κι'
όμως είχαμε... τρεις! Γιατ' ήται
κι' ή Πρωτοχρονα της Διαπλάσης
δ' καινούργιος της χρόνος πού έρ-
χες την 1 Δεκεμβρίου. Απλές λο-
πόν ενός και τριπλής, πού και τι
ένα τρίτο μόνο άν άκούση δ' θεός
θα είμαστε πολδ-πολύ εύχαριστη
μένοι... Άλλά τι λέω; Και μία
μονάχα ενός ή πραγματοποιήθη
δ' μάς έφθανε! αυτής της σνευ-
θεμένης και της κοινοτάτης...
του χρόνου με άγεια! Και τι άλλ'
καλύτερο και πολυτιότερο ήπάρχη
στον κόσμο από την βγεια; Η βγεια
είναι κι' ετυχία. Γιατί η βγεια
είναι ζωή, εργασία, πρόδος, πλά-
τος, χαρά, διασκεδάση, τά πάντα
Λοιπόν, άγαπητά μου παιδά, σε
εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να
τού χρόνου με βγεις!

Μιά Στατιστική των Εόθηναι-
κού 1923 έλάξα χωρίς να ξέ-
ποιός την στείλει, άφοδ ούτε ή
νομά του γράφει ούτε τό ψευδή
νόμο του. Θα είναι κάποιος από τη
Άθήνας, γιατί τη βρήκα σέβ' γραμ-
μασοκυβιότι μου, την προπερ-
σμένη Τετάρτη, χωρίς γραμμικό
σημο. Άς πού γράφω λοιπόν έσο-
μω την έστειλε, για να μη χέ-
μεθαδριο τά Εόθηναι του.

Πολδ λυπήθηκα για τό πάθη-
σόν στο Συλλογιστήριο έκεί-
που ήτοις Καταλήξας, και σε

εύχθηκα με την καρδιά μου παρα-
στέκι. Δαν άμπεδάλω πως κατά
λάθος σε βρήκε ή σφαιρα στο πού-
κι και πως κατά τύχη βρέθηκα σ'
έκείνο τό πατιρντι. Γιατί δέν πο-
θέτω πως βγήκες από τό σπιτάκι
σου για να διαδελώνης και σ' πο-
λιτικά φρονήματα, τόσο πρόωρα
άκόμα για την ήλικία σου, άλλα κι'
άπαιριστα με τό χαρακτήρα σου
και τις καλλιτεχνικές σου κλίσεις
και τη λογοτεχνική σου ιδιοφυία.
Μου φαίνεται μάλιστα πως ούτε ε-
ταν μεγαλόψυχος, άφοδ δέν θάνακατεύσασαι
στά πολιτικά και δέν θ' ητηρίγες
σε συλλαλητήρια και διαδηλώσεις.
Και θα μένεις με την άνηρησή
μεις κακής παιδικής σου ώρας, πού
εύχομαι και πάλι να μην έχη καμ-
μιά συνέπεια για τό καλμένο σου τέ-
πος!

Η "Ηρωική Φέσσα" μου γράφει:
«Σε σένα χρωστώ τό άριστα πού
πήρα προχθές στας έκθέσεις, στο
σχολείο... Γιατί ενή βρισκόμουν σε
άμηχανία τι να γράψω, μού ήλθε
στο νού μου σ' και άρχισα να πε-
ριγράφω, όπως μπορούσα, τη χαρά
πού μού έδωσε τό άσ φύλλο σου,
στο σπίτι την Κυριακή, και να
έπιανω τά διδακτικά μυστοσηματά
σου και την ήλλη σου ήλη... Ο
δάσκαλος, πού μού έβγαλε άριστα,
διάδασε ύστερα τη σόθησή μου σ'
έλα τά παιδιά. Και μένα πού ειπε:
—Πράγματα ή διάπλασης είναι δι-
δακτική, αφέλιμη και τερνήη!»

Άραδικτα λοιπόν. Η "Ηρωική
Φέσσα" πής τό άριστα της, μού
έκαμε και μία καλή διαφήμιση στο
σχολείο.

Κορρηψή του Όλύμπου, τά στοι-
χεία πού μεταχειρίζομαι στις πρό-
τες μου σελίδες, είναι τών 10 στυ-
γιών, καθώς λέγονται τυπογραφι-
κώς, κι' είναι μέτρια, ούτε μεγάλα
ούτε μικρά. Έγώ μάλιστα τά εισή-
γαγα στον έλληνικό κόσμο ε-
πρωτέρησα, και από τότε τά μετα-
χειρίζομαι, τά ένα πάντα, άε χρο-
νία. Τά άλλα, πού βάζω στις πρέ-
ταλαιάτες σελίδες είναι τών 8 στυ-
γιών (φύλα) και τά τών Μικρών
Άγγελιών, (τά φιλότερα) είναι τών
6. Έτσι και χωρίς οικονομείται
και τά μέτρια τών παιδιών δέν κου-
ράζονται, όπως άν όλο τό φύλλο
έτυπώτο με τών 8. Φυσικά, μπο-
ρόδος να τυπώνεται και με τών 6
όλο και νάπικρη τη διπλή ήλη,
άλλά... τι θα γινόνταν τότε τά καί-
μένα τά ματάκια σας; Για όσα, βέ-
βαις, πρέπει να φροντίσω έχω... Ναι,
τά Εόθηναι άνήκουν στο χρόνο πού
δημοσιεύονται, άδιάφορο άν δ' δι-
κιονομισμός είναι τού παρασμένου χρό-
νου.

Ο Χρίστος Ριζόπουλος κατα-
γέλλει εις δ' «Φιλάρηρος» τού
Ναυτοπούλας τής Αθήνας, είναι
άντιγραφή από τόν τόμο τού 1920,
όπου ένα τέτοιο κομμάτι εδημο-
σίηθη στο έφύλλο με την υπο-
γραφή "Πο τ' "Ορο. Είναι, λέει,
λίγο παραλλαγμένο' άλλα άπειδή
τό δρόμωσα κι' έχω, δέν άποκλείε-
ται και ή πιστή άντιγραφή. Περι-
μένο άπολογία.

Σανθέ "Ισπότη", στην αρχή
είπα νάκρυθωσάι αυτή την "Ακρο-
στιχίδα πού εδημοσιεύθη έλληνι-
κά. Άλλά σήμερα, μ' ένα παράωμα,

τή συμπλήρωσα κι' έτσι μπορείται
να τη λύσετε κι' αυτή. Άλλως τε
έχετε καιρό, γιατί ή προθεσμία τού
φύλλου πού εδημοσιεύθη, είναι ως
τάς 8 Φεβρουαρίου' κι' αυτό σκεφθή-
κα ότι δέν ήταν άναγκή νάκρυθώ-
θω.

Μοναίσι, πούδ μου έγραψε τό
πρώτο σου γράμμα και χάρη πού
γιά τη γνηριμία. Δεκαοχτώ χρο-
νών... ε, δέν είσαι βέβαια απ' τις
πιδ μικρές φίλες μου, άλλα ούτε
κι' από τις πιδ μεγάλες. Έστε
γράψε μου άφοδα κι' όσο μπορείς
πίο συχνά είνε μου αυτή τη μεγάλη
εύχारीση.

Αράϊας "Επιτολής" μου έ-
στειλαν αυτήν την εδωμάδα κι' οι
έξής: Διανγής Νούς, "Αθηναίη
Σιλουέτα", "Έλληνοδ' Ίδανικό", "Ο-
λυμπία Παράωμα", "Ακιδεύς, Με-
γάλη" "Έλλάς", "Αφριμένο Κόμα και
Γαλαξίας". Έστέλεσα τάς παρα-
γελίας των "και τούς εύχαριστώ ε-
λους για τά καλά των λόγια, ξε-
σπιδώματα, συμπληρώματα κτλ.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ
ΠΡΟΣΕΥΤΟΠΑΙΔΙΩΝ

Δημοσιεύω σήμερα και τό Β'
Δελτίο Εισφορών. Καθώς βλέπεται,
άρκετοι έστειλαν άρκετά κι' μπο-
ρσασα πάλι να έγγραφώ μερικά
φτωχά προσφυγόπουλα. Πρέπει δ-
μως να μού στείλουν κι' άλλοι,
γιατί έχω αίτήσεις πολλές. Κι'
είναι τόσο συνηθιστά αυτά τά
γράμματα πών καλμένων τών παι-
διών! "Αν τά διαβάσετε, θα στεί-
νατε όλοι...

Μού έστειλαν λοιπόν άκόμη:

Κυκλαριά	25.—
Ροδότης Κόρτις	3.—
Νεφελώδης Ψυχή	5.—
Νικόλαος Ι. Κίτσος	60.—
Άλκηστις	2.50
Γιός της Μαργαρίτας	5.—
Αιμιλίου και Φαίδρα	50.—
Κ. Αιμιλιανίδου	167.50
Προηγούμεναι Εισφοραι	318.—
Έν. Διφ	318.—

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Απορητίζονται: «Η δό-
γμας της θείας» της Γελασί-
νης. Καλή ή έκλογή άλλα όχι και ή
μετάφραση. Αλλά δέν είναι ήλλη-
νικά, είναι γαλλικά μ' ήλληνιές λέ-
ξεις. Όταν μεταφράζετε, πρέπει
να λέτε τά πρόγραμμα όπως δά τά
έλεγε κι' δ' ένός συγγραφέας άν
ήταν ήλληνας. — Η όμοιότη μ' ή
έπιμνή τού Έλληνοπαίδος. Ω-
ραίο διηγηματίκι, διδακτικό, απ'
αίτά πού βάζουν τ' Αντιγραφομά-
τακια, και πούδ φοβήμα μήπως
"Έλληνοπαίσις" δ' άντιγράψω από κα-
ρένα τέτοιο βιβλίο, γιατί βλέπω δι-
κι ή γλώσσα του είναι κρονοσημνή,
δάμνη, όσο δέν θα μπορούσε να
είναι ή γλώσσα ένός παιδιού...

Αν όμως είναι έργο δικού του,
μπαρδού του τού "Έλληνοπαίδος"
και περιμένο να μού τό βεβαιώση,
για να τό δημοσιεύσω εύπιστος.
Άλλά την ήλληθια! Γιατί άν με
έλλωσθ και τό βάλα για δικό του,
κάποιος θα βρεθί να τό ξέρη, θα
μω τό καταγγείλω και τότε θάνα
χρηστότερα... — Αντιστοιχισμάτι
ορίζε και τό «Χωριό» τού Φαγά-
να, άν κι' από δέν είναι παρά μία

άπλή, καλή όμως, περιγραφή. Πε-
ριμένο λοιπόν και τού Φαγάνα τη
βεβαίωση ότι είναι δικό του. — Η
Καθηγή της Αίλης τού Δήμου
Καπετανίδου. Ένα τέτοιο άκόσιο
θέμα έγραψε να γραφή με περισσό-
τερο γούστο και έξυπνάδα. Έτσι
δύο; είναι, δέν έχει νόημα. Ούτε
θα γελούσε κανείς. Όσοι άδικα θά-
παιγε τον τόπο. — Μη γαρύτρεα
τού Χιονισμένου Διαβάτη. Κοινό
τό θέμα μ' άπειρα γραμμένο. —
«Χειμωνιάτικες Καλοκαιριές» και
«Μία πολύτιμος φωτογραφία» τού
"Έλληνοκού Χόρματος". Άτιχη ή
περιγραφή τού πρώτου. Όχι τόσο
καλή ή παράφραση τού δευτέρου. —
«Τό βέβαιον μέλλον μας» της Δευ-
νής Περιστέρης. Αντιγραφή γνο-
στούτσου ποιήματος τού παλαιού
ποιητού Θ. Όρσανίδη: «Θηές εις
πών σου βήμα, βιάζεις πός τό
μνήμα!» — «Ανέδοτον Αντομορ-
φός» Παυός τού Όρσαϊβίου. Κα-
μουταφρασμένο άλλα και άσημηνο.
Ούτε σμπελάσμα έχει, ούτε άστείο
είναι. — Η φίλη μου της Θά-
λασσας. Πολύ καλό τό θέμα' άλλα
τό γράμμα ύστερο. Άργότερα, άν
ή Θάλασσα θα μπορούσε να τό
γράψη κάπως τεχνικότερα, θάκανε
ένα όραίο διηγηματίκι. — Χρόνου
πλανέματα τού Βαμοδ. Άτε-
χνο άκόμα οι στίχοι: μαρτυροδν
όμως ότι δ' Βιομδς έχει ποιητική
φέβια και κάτι μπορεί να κάρη
στο μέλλον. — Ένα άνοιξιότιμο
πρώτο. 2ο της Βασιλίσσας τού
Σαββά. Όχι και τόσο άσχημο,
άλλά χωρίς τίποτα τό ιδιαίτερο.
Τό 1ο πού της έγκρινω παραπάνω,
μπορεί να μην είναι τεχνικότερα
γραμμένο, έχει όμως μερικά στοι-
χεία πρωτότυπα κι' άληθινά όρατα.
Άλλά κι' αυτό, άν έλδη ή σειρά τού
να δημοσιεύθη, να τό διορθώσω
λίγο και να τό συνιεύσω. Προσ-
θέτω, ότι άν ή Βασιλίσσα τού
Σαββά γάρη κούνη της φορά,
πώδ γρηγορα μπορεί νάναδειχθί.

Έχει ταλέντο πού πρέπει να τό
καλλιεγήση.

Εγκρίνονται: 75. «Η όρα
της άναχωρήσεως» 1ο της Βασι-
λίσσης τού Σαββά. — 76. «Η βού-
βα» μετάφρασις τού Διαβάτου. —
77. «Τό φώς» 2ο τού Άργιοκά-
του. — 78. «Ο μύλος», 1ο τού
Μεγάλου Ναπολιόντος

Γι' άλλα πού έλαβα, θα μιλήσω
στο έρχόμενο, γιατί δέν έπρόφθασα
να τά διαβάσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανα-
νοσται, άν δέν αναδοθείται από τό
δικαιοσύνη δό. Ε.—Τά εγκρινομένα
ή ανανοσταινα ισχύουν μέθο της 30
Νοεμβρίου 1924. Όσα συνδοσονται
από Α, άνήκουν εις άνόμα και δσα από
Κ, εις κοινότητα.

Νέα Ψευδώνυμα: Μαθηματι-
κός, ά. (ΓΜ). Ρομηός, ά. (Π).
Έπιδοσοφός Κνωσολυκος, ά. (φυ-
λαχθής). Νεφελώδης Ψυχή, κ.
(ΜΠ). Τεζόντης Απόλλων, ά. (ΠΟ).
Μυστήγιος, ά. (ΙΚ). Ατυχής Ναυα-
γός, ά. (ΘΠ). Βαρβαρομάχος Έλ-
λάς, ά. (Ι). Έθνικός Έγνος, ά.
(; ;). Αύλωντης Βαζός, ά. Ρο-
βύρος δ' Κατακτητής, ά. (Ποδ. Α).
Κύρος, ά. (ΑΣ). Άγραξέτης, ά.

(ΓΠ). Τρελλό Ναυτοπούλο, ά. (—).
Νιόν, κ. (ΑΖ). Παιδική Χαρά, ά.
(ΒΚ). Λουσοφάγος Έλληγ, ά.
(ΓΔ). Σειρογιός Όδυσσός, ά.
(ΝΙ). Σείριος, ά. Έλλάδος Άνα-
γέννησις, ά. Άτένι, ά. (Π). Νο-
ράδα της Λιμνης, κ. (ΝΚ). Μίως,
ά. (ΠΙ; ;). Μανδονοπούλα, κ. (ΡΚ).
Αναγεώδεις Ψευδώνυμοι:
Όνειρον της Ανατολής, ά. Μούσα,
κ. Καμήνη Σπύρη, ά. Νάρκισσος,
ά. Έπιδοσοφία Ποσφύρα, ά. Α-
γέλαστος, ά. Διαβολικός της Αιγύ-
πτου, κ. Κύμα τού Αιγαίου, ά.

Η Διάπλασις άπαξέται
τους αλλους της Διαβολόπαυδα
(την ήλαβα προσωπικά της μαμάς)
για τό μπαμπά πού με διαδάξει
χάρηκα πολύ! Κόρη των Κυρά-
των (εύχαριστώ για όσα γράφει).
Προμηθία (πές της άδελφής σου
να μού γράψη) έχη, Ασκήσις δέν
μπορεί να στείλη, παρά όταν θα
πρόκηρθη νέος δικαιοσύνης πός
σύνθεσιν Ασκήσιων) Δημ. Καρ-
δαν (συμπλήρωμα έλαβε, εύχαριστώ).
Σεντερένο Βασιλία (έναντη στο
Βασιλλον) Μιχ. Κ. Κασάτην
(ή αίτησις σου δεκτή' άλλα περι-
λήψη τού γράμματός σου δέν έχω
τότε να δημοσιεύσω' άλλωστε πολλά
γράμματα λαβαίνα από προσφυγό-
πουλα πού εύχαριστούν έκείνους πού
συνεσφέρουν για την έγγραφή των
Θάλασσων (δ, φαντάζομαι με τό
άποπονησάτι με περιμένοτε και
τά τρία άδελφάκι!.. άλλα έχη
στα παράωρα με τέτοιο κρούο καλό
σας λέει ή μημιά: νομίζετε πως
ήθρηη γρηγορότερα τό φύλλο άν
πουντίστε σε; ;). Θούλλον τού
Έλληνομού (τό γράμμα σου τό
έλαβα' άλλ' άν είχα δ' έπει πόσο
έκατονάδες γράμματα λαβαίνα από
τάς τις ήμέρες, δέν θάσυν τόσο
άνπομόνος) Πικρή Ξυλαβία
(δέν με άνησυχής καθόλου γράφε
μου όσο συχνά θέλεις) Ρομηός
(εύχαριστώ για τό έσπιδώμα) Έλ-
σδοφορός Κνωσολυκος (σ' εύχα-
ριστώ για όλα και περιμένο) Αγά-
λασσον (δέν περρίζε' στείλε μου
τό κι' έτσι και τούς τόγους τού
βάζω έχω ή σημείων από κάτω
σε γράφεις κατά τό σόστημα τού
κ. Πάλλη) τό κομμάτι φτάνει νάνα
καλό) Γεώργ. Ι. Φουο. (να βάλης
άπό κάτω εμπίρησις και τότε είσαι
έν τάξει' ή καλύτερα ή ίδια από
ένα δικαιοσύνη τού κ. Νιρβάναν)
Τεζόντην Απόλλωνα (κι' έχω
άποσε, γιατί έδων τών συνδρομητήν
τό φύλλο παραδίδονται στο Ταχυ-
δρομείο μαζί) πές λοιπόν σ' τό
λαβαίνεις τόσο άργότερα από άλ-
λους) Τολμηρόν Πλοίαρχον (να
μπορείς να μού στείλης μ' άλλο)

